

De Ster

HET HOOFDKANTOOR
DER NEDERLANDSE ZENDING TE DEN HAAG,

15 October 1947

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

47e JAARGANG • No. 10

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

CORNELIUS ZAPPEY, Redacteur. JOHANNA A. SEHLMETIER, Assistent

INHOUD:

	Blz.		Blz.
Waarom martelaars stierven, door Spencer W. Kimball	291	De geschiedenis der Kerk in Beeld	304
Een boodschap van Harry S. Truman	295	Een verwelkte roos, door Alice Morrey Bailey	306
Aankoop van vergaderzaal te Den Haag	296	De Zusters-Hulpvereniging	309
Een onverwachts afscheid	297	Wat werkelijk waarde heeft, door Oud. Jac. Greeff	310
Rijmpreekjes-Nabloei nr. 16	298	Wij hebben een bestemming, door Pres. Alma Sonne	312
Er werd een prinsesje gedoopt	299	De Kerk in Europa	313
Moroni richt zich tot de toekomst, door Leland H. Monson	300	Gebeurtenissen in de Zending	317

Waarom

Martelaars

stierven

(door Spencer W. Kimball,
van de Raad der Twaalven)

(Uittreksel uit een toespraak,
gehouden in de Tabernakel
te Salt Lake City).

Mijn broeders en zusters, dit is een inspirerende ondervinding. Ik heb met grote aandacht geluisterd naar de getuigenissen en uiteenzettingen van mijn broeders. Ik ben er zeker van, dat vele honderdduizenden Heiligen der Laatste Dagen in de gehele wereld door U vertegenwoordigd worden, die vandaag met ons getuigenis afleggen van de goddelijkheid van dit grote werk. Sommige broeders hebben vandaag over onze grote erfenis gesproken, en over onze voorouders, die ons die erfenis hebben nagelaten. Br. Widtsoe heeft er op gewezen, dat de leden, die over de vlakten trokken, grote persoonlijke opofferingen moes-

ten maken. Duizenden hunner stierven tussen Nauvoo en de Salt Lake Vallei en verzegelden hun getuigenis met hun bloed. Zij waren martelaars voor een grote zaak, evenals hun profeet, ziener en openbaarder.

Ik wil vandaag iets zeggen over martelaars. De Webster dictionnaire zegt, dat een martelaar iemand is, die vrijwillig de dood ingaat, omdat hij weigert zijn godsdienst te verloochenen.

**Zij spraken onbevreesd de
waarheid.**

Ongeveer 150 jaar voor de geboorte van Christus leefde de profeet Abinadi, een der afstam-

melingen van Lehi. Onbevreesd predikte hij bekering tot koning Noach en zijn goddeloze volk, dat zich schuldig maakte aan alle misdaden, die onder het mensdom bekend waren. Stoutmoedig laakte hij hen wegens hun zedeloosheid, en riep hen tot bekering. „Weg met dezen booswicht”, beval de koning, „en slaat hem; want wat hebben wij met hem te doen; want hij is krankzinnig.” (Mosiah 13 : 1). Zij trachtten de hand aan hem te slaan, maar hij waarschuwde dat God niet zou toelaten, dat hem iets aangedaan zou worden, alvorens hij zijn boodschap had medegedeeld.

En hij sprak met kracht en autoriteit van God..... (Mosiah 13 : 6).

Abinadi voorspelde de komst van de Messias, Zijn leven, bediening en dood. De koning gaf opdracht hem te binden en in de gevangenis te werpen, en dreigde:

.....gij zult ter dood gebracht worden, tenzij gij herroepen wilt al de woorden, welke gij ten kwade van mij en mijn volk gesproken hebt. (Mosiah 17 : 8).

Abinadi antwoordde, dat hij niets zou herroepen, en dat hij zou blijven spreken totdat hij de zending, waarmee de Heer hem belast had, voltooid zou hebben. Toen hij zijn getuigenis volledig gegeven had, werd hij geslagen en op de brandstapel ter dood gebracht, als martelaar voor een grote zaak.

Dan is er Stephanus, een van de zeven mannen, die van de apostelen de opdracht kregen, de maatschappelijke zaken der kerk te besturen. Hij was „vol van geloof en kracht, deed wonderen en groote teekenen onder het

volk.” (Handelingen 6 : 8). Maar hij werd gevangen genomen, „En (zij) stelden valsche getuigen”, die tegen hem getuigden tot allerlei beschuldigingen. Hij richtte een uitvoerige waarschuwing tot hen, haalde de Schriften aan, riep hen tot bekering en getuigde van zijn Verlosser en Heer, waarbij hij hen herinnerde aan het aandeel, dat zij in Zijn verraad en kruisiging gehad hadden. Maar de mensen willen niet op hun zonden gewezen worden. Zij wierpen hem uit de stad en stenigden hem.

Vervolgens hebben we Paulus, die eveneens zijn getuigenis met zijn bloed verzegelde, want de overlevering zegt, dat hij te Iconium door het gepeupel werd aangevallen; dat hij te Lystra gestenigd werd, en door de straten gesleept tot hij als dood werd achtergelaten; dat hij te Philippi geseseld werd en gevangen gezet; dat hij te Thessalonica werd mishandeld; tenslotte te Jeruzalem gearresteerd werd en naar Rome gezonden, waar hij twee jaar gevangen werd gehouden. Negen maanden lang verbleef hij te zamen met Petrus in de Martertine gevangenis, waarna hij op bevel van Nero met het zwaard werd onthoofd.

Het martelaarschap van Jezus de Christus geeft weer hetzelfde beeld te zien. Hij leidde een volmaakt leven. Zijn vijanden, die er niet in slaagden enige schuld in Hem te vinden, namen hun toevlucht tot volksgeweld om een eind aan Zijn leven te maken. Hij beantwoordde al hun vragen, verrichtte wonderen, die hen tot verbazing brachten, deed overal goed, maar laakte hen openlijk wegens hun overspel, onoprecht-

heid en dronkenschap. Hij stelde hen aan de kaak wegens hun hoogmoedige levenswandel; Hij noemde hen huichelaars, adders en profetenmoordenaars. Hij had het Evangelie hersteld en Zijn Koninkrijk gevestigd. Nu moest Hij sterven, om voor eeuwig de goddelijkheid van Zijn bediening te bevestigen. Al Zijn woorden werden becritiseerd; men noemde Hem een bedrieger, een gulzig-aard, een wijnzuiper, een slecht mens, die omging met tollenaars en zondaren.

Zij noemden Hem een Sabbatbreker, een wetsovertreder, een belastingontduiker. Zij beschuldigden Hem van ketterij en opruiing. Men noemde Hem een onwetend mens, een godslasteraar en beweerde, dat

Hij uit overspel geboren was. Hij werd gevangen genomen, met dorens gewond, bespot en geslagen. Hij werd door een laaghartige bende gegrepen, die aangevoerd werd door één der Zijnen, die op boosaardige wijze dit verraad had voorbereid. Hogepriesters en ouderlingen „namen raad tegen Jezus om Hem ter dood te brengen.” De landvoogd kon geen schuld vinden. Hij bekeek de gevangene, waste zijn handen en zeide:

Ik ben onschuldig aan het bloed dezes Rechtaardigen; gijlieden moogt toezien. (Matt. 27 : 24).

En Judas had eindelijk berouw en riep uit:

Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed! (Matt. 27 : 4).

De Heiland had Zijn volgelingen Zijn naderende dood aangekondigd. Hij moest sterven voor de zonden der wereld en Zijn getuigenis verzegelen. Dat wist Hij. Zijn uur was gekomen. Zij kruisigden Hem, de Zoon van God, op Calvarie.

Er komt een nieuwe dageraad

— een nieuwe bedeling; de hemelen worden geopend. De Vader en de Zoon getuigen tot de aarde. Andere hemelse bezoekers herstellen onschatbare zegeningen, en weer geeft een martelaar zijn kostbare leven om tot een ongelovige, twijfelzuchtige wereld te getuigen dat er een persoonlijke God leeft; dat Jezus, Zijn Zoon, de Verlosser is; en dat de waarheid hersteld is. De bijzonderheden uit Joseph Smith's leven zijn ons welbekend. Hij maakte zijn heerlijke visioen van de Vader en de Zoon dadelijk bekend, en werd onmiddellijk lastig gevallen en vervolgd. Moderne schriftgeleerden en Farizeeërs hebben ontelbare laster-

lijke boeken en artikelen gepubliceerd, hem ongeveer veertig maal gevangen gezet, hem met teer en veren besmeerd, op hem geschoten, en alles gedaan, wat in hun macht lag, om hem te doen omkomen. Ondanks al hun pogingen, om zijn leven te nemen, overleefde hij hun bittere en hevige vervolgingen gedurende meer dan twintig jaar, totdat zijn zending voltooid was, en zijn uur aanbrak.

Vier en twintig jaren van kwelling, maar ook vier en twintig jaren, waarin de heerlijkste ondervindingen zijn deel waren, waarin hij sprak met God en andere onsterfelijke wezens! Zijn zending was voltooid — hemel en aarde waren weer verbonden, de Kerk was georganiseerd; Brigham Young en andere grote leiders waren in staat het werk voort te zetten; en hij had op de hoofden der Twaalven iedere tot het Apostelschap behorende sleutel en macht bevestigd, die hij zelf bezat, en hij had tot hen gezegd:

Ik heb de funderingen gelegd, en gij moet daarop voortbouwen, want op Uw schouders rust het koninkrijk.

En zijn uur kwam, waarin hij zijn getuigenis, dat hij zo menigmaal voor menigten vrienden en vijanden had gegeven, met zijn bloed moest verzegelen. Zijn Judas kwam uit zijn eigen kring — gouverneur Ford was zijn Pontius Pilatus, Nauvoo was zijn Gethsemane, en Carthage zijn Calvarie. Er waren ook moderne Farizeeërs, die het gepeupel aanzetten — en een andere martelaar getuigde.

Niet „voor het uur gekomen was“.

Iemand heeft gezegd: „Iedereen kan een godsdienst stichten“, en Talleyrand antwoordde: „Ja, als hij er voor wil sterven“. En dat is nu juist hetgeen, waartoe een martelaar bereid is. Maar de machten van aarde en hel kunnen hem niet nemen, alvorens „het uur gekomen is.“

Toen Abinadi door Noach's soldaten bedreigd werd riep hij uit:

Raak mij niet aan, want God zal u slaan, indien gij uwe handen aan mij raakt; want ik heb de boodschap, welke de Heere mij bevolen heeft te brengen, nog niet medegedeeld..... daarom zal God niet toelaten, dat ik vernietigd zal worden. (Mosiah 13 : 3).

Gij ziet, dat gij *geene kracht hebt om mij te slaan*, daarom zal ik mijne boodschap volbrengen..... en dan is het mij gelijk, waar ik ga, indien het mag zijn, dat ik gered worde. (Mosiah 13 : 7-9).

Het leven was schoon geweest, maar toch was de dood niet bitter, want God heeft immers gezegd:

.....zij, die in Mij sterven, zullen den dood niet smaken, want het zal hun zoet zijn. (L. & V. 42 : 46).

U zult zich herinneren, dat Petrus door een engel uit de gevangenis bevrijd werd, en vele malen beschermd werd, tot zijn werk geëindigd was. Dit was eveneens het geval met Paulus. Geen gewelddadigheid kon zijn leven nemen, eer hij in Griekenland, Rome en andere landen zijn getuigenis had afgelegd. Maar tenslotte schreef hij deze profetische woorden aan Timotheus:

Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop beëindigd, ik heb het geloof behouden. (II Tim. 4 : 6, 7).

(Vervolg op blz. 314).

een boodschap

van HARRY S. TRUMAN,
President der Verenigde Staten.

(Het volgende telegram werd door Herbert B. Maw, gouverneur van Utah, voorgelezen bij de inwijding van het „Dit is de plaats” monument.)

Een der grote staten van de Unie ontstond honderd jaar geleden, toen Brigham Young uitkeek over de vallei van het Grote Zoutmeer en deze profetische verklaring uitte: „Dit is de plaats.”

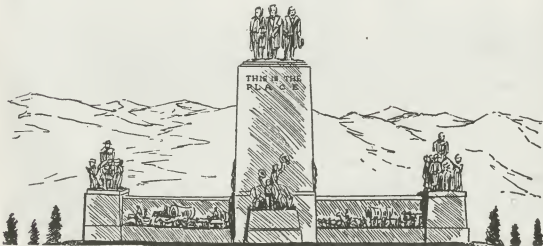
Op die gedenkwaardige dag, toen de voorhoede der Heiligen der Laatste Dagen voor de eerste maal het beloofde land aanschouwde, was een 2.000 km. lange tocht door de westelijke landstreken, die altijd als een der grootste volksverhuizingen in de Amerikaanse geschiedenis bekend zal blijven, voltooid.

De moed, scherpzinnigheid en godsdienstige ijver van Brigham Young bezielde zijn volgelingen dermate, dat zij honger en dorst, ongemak en velerlei ontberingen, aan de lange mars door een woest en vijandig land verbonden, trotseerden.

Maar het moedige gezelschap triomfeerde en werd later versterkt door de hoofdgroep der Heiligen. Door hun arbeid werd een schriftuurlijke profetie vervuld, en de woestijn werd als een roos tot bloei gebracht.

En nu, honderd jaar later, neemt Utah te midden van haar zusterstaten een trotse plaats in. Haar rijke landbouw, haar handel en industrie, haar vooruitstrevendheid op sociaal gebied, haar bevordering van het onderwijs, en niet in het minst haar wijze mannen en dappere vrouwen hebben haar een aanzien gegeven, dat door geen der andere staten overtroffen wordt.

Met veel genoegen zend ik mijn hartelijke gelukwensen en warme persoonlijke groeten aan allen, die dit belangrijke feest vieren.

Op Donderdag 25 September j.l. kwam de Kerk door aankoop in het bezit van het gebouw Loosduinsekade 11, Den Haag. Bijna 20 jaar lang werd dit gebouw door ons gehuurd, thans is het eigendom der Kerk geworden. En wie weet.....? Misschien zal deze aankoop door andere gevolgd kunnen worden. De bloei der Nederlandse Zending maakt het bezit van geschikte kerkgebouwen noodzakelijk, en iedere kans, om dit te bereiken, wordt aangegrepen.

Haagse leden: hartelijk gefeliciteerd met deze stap in de goede richting!

Een onverwachts afscheid.

Dat onze zendingssecretaresse, zr. Joan A. Riet, ons zo onverwachts zou verlaten, had wel niemand vermoed. Wie denkt aan het vertrek van iemand, die zo'n grote plaats in aller hart inneemt, en zich door haar uitzonderlijke bekwaamheid praktisch onvervangbaar maakt? Ja, we wisten wel, dat zr. Riet's zendingstijd eigenlijk al verstreken was, maar de gedachte aan een eventueel vertrek werd zo ver mogelijk op de achtergrond geschoven. Want wie zou haar taak kunnen overnemen? Wie bezat haar ervaring in allerlei zendingzaken?

Maar met zulke vragen wordt niet altijd rekening gehouden. En toen op Donderdag 25 Sept. j.l. een brief uit Salt Lake City berichtte, dat zr. Riet's moeder zeer ernstig ziek was, werd het duidelijk, dat zr. Riet naar huis moest gaan. Des Zaterdagavond stonden we op Schiphol in de donkere avond, en zagen het vliegtuig, dat zr. Riet over de oceaan zou brengen, opstijgen. Twee dagen later was zij thuis. Zr. Riet heeft haar moeder nog in leven mogen aantreffen. Maar het was hen niet gegeven, nog lang bij elkander te zijn; op Donderdag 9 October ging zr. Riet's moeder heen. Wij denken aan zr. Riet in ons werk en onze gebeden, en bidden onze Hemelse Vader, haar te troosten en te sterken.

Zuster Riet, dank u voor alles wat u voor de Nederlandse Zen-

Zr. Joan A. Riet

ding en voor ons gedaan hebt! Zuster Riet schrijft u uit Salt Lake City:

Mijn geliefde broeders en zusters,

Het is met zeer gemengde gevoelens en verwarde gedachten, dat ik u deze afscheidsgroet doe toekomen. Nimmer had ik durven vermoeden, dat mijn zending in Nederland zulk een onverwacht en snel einde zou nemen. Hierdoor was ik ook niet in de gelegenheid, velen uwer de hand te drukken en mijn dankbaarheid en waardering te uiten voor de schone gelegenheid die ik had om u nogmaals te dienen in de wijngaard des Heren. De zeer ernstige toestand van haar, die mij het leven schonk, noodzaakte een haastig vertrek. Doch in zulke angstige dagen geeft de overtuiging van een zeker weer-

zien kracht en moed om te dragen, wat ons wordt opgelegd. Het geloof en grote vertrouwen, alsmede de moed, welke u in de achter u liggende jaren hebt getoond, hebben mij zeer nederig gemaakt en gesterkt in het geloof. De negentien maanden, in mijn vaderland doorgebracht, zijn vreugdevolle maanden voor mij geweest, dank zij uw aller hulp en vertrouwen in mij.

Het is mijn oprechte wens en bede, dat u moogt staande blijven en een zegen en voorbeeld zijn voor uw geloofsgenoten en vrienden, „opdat zij uwe goede werken mogen zien en uwen Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.“

Uw zuster in het Evangelie,
Joan A. Riet.

RIMPREEKJES-NABLOEI

No. 16. WAT Zouden WIJ DOEN

Eens, in 't geliefd Jeruzalem, viel een verwoede mensenschaar een nederige bidder aan, die in het stof geknield lag daar. En toen met wrede steen op steen men hem verpletterde, bad hij de Hemelvader: „Heer, vergeef hun onkunde en hun razernij!“ Dat was Stefanus. Zie, een Jood! Hij ging voor Christus in de dood en aarzelde geen ogenblik. — Wat zouden wij doen, U en ik?

Kijk! Op een eenzaam eiland zucht een oude man met sneeuw wit haar. Een banneling, een mijnslaaf, hij — zijn tempel 't kale rotsland daar! Eens leunde hij aan Jezus' borst en staarde met aanbidde oog op dat gelaat vol hemelmin, dat nóg op óns blik van omhoog. Dat was Johannes, óók een Jood: beminde leerling, liefde-groot, die nooit vergat des Heilands blik — Wat zouden wij doen, U en ik?

Een Galilese visser stond te midden van een woeste schaar. Daar was geen schijn van vrees in hem: kalm, sterk, gelaten stond hij daar. Hij werd genageld aan een kruis, zoals men eens deed met zijn Heer. Zo stierf hij om des Heilands wil, achte 't een voorrecht en een eer. Die man was Petrus. Zie, een Jood ging voor zijn Meester in de dood. Geen angst in 't oog, in 't hart geen schrik — Wat zouden wij doen, U en ik?

Een man in ketenen bracht men eens voor keizer Nero's rechterstoel; gevangene, hij, om Christus' wil; noch geld, noch goed zijn levensdoel. Geen edeler mart'laar, Rome, uw roem (onheilige roem!) in mart'laarstijd. Der heidenen Apostel, hij, aan 't Evangeliewerk gewijd. Die man was Paulus. Kijk! een Jood ging voor zijn Heiland in de dood; getrouw tot aan zijn láatste snik — Wat zouden wij doen, U en ik?

(Het Engels van Philo Israel nagevolgd).

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Keyman

Er werd een Prinsesje gedoopt....

9 October 1947. Een blijde dag voor Nederland: een koningskind werd gedoopt! Als symbool van een godsdienstig volk liet de koninklijke familie daar een christelijke verordening bedienen aan haar jongste telg, Maria Christina.

„Christus heeft het bevel gegeven te dopen”, zei de hofprediker. „Oorspronkelijk was dit onder water houden.”

Inderdaad:

„En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklimmen uit het water.”

(Matt. 3 : 16).

.....en zij daalden beiden af in het water, zoo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.”

(Hand. 8 : 38).

„Zijnde met Hem begraven in den doop.....”

(Kol. 2 : 12).

Maar nu:

„Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn.....”

(Mark. 16 : 16).

„Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt.....”

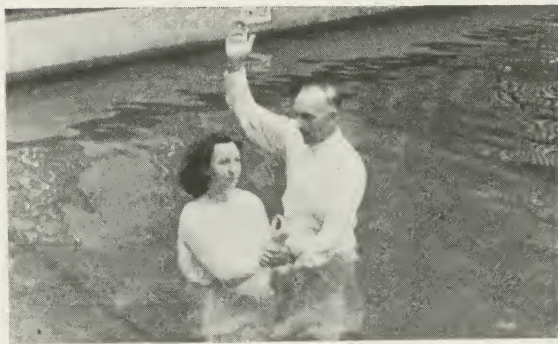
(Hand. 2 : 38).

„Zoo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden, en de menschen alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen.....”

(Matt. 5 : 19).

„Ziet toe, dat niemand u als eenen roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overleveringen der menschen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus.”

(Kol. 2 : 18).

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.” (Matt. 28 : 19).

Moroni richt zich tot de

toekomst

door

LELAND H. MONSON,
lid van het Zondagsschool-
hoofdbestuur der Kerk.

Verheven in stille majesteit staat hij op de hoogste torenspits van de Salt Lake Tempel. Met de trompet in de hand verkondigt hij de wereld het voortkomen van een nieuw heilig boek, dat de goddelijkheid van Jezus Christus bevestigt. Hij glanst in de middagzon, en brengt licht in de harten van honderdduizenden, die in hem de hemelse boodschapper zien, die volgens Johannes de Openbaarder in het laatst der dagen in het midden des hemels zou vliegen, en aan de inwoners der aarde het eeuwige evangelie zou brengen. Deze hemelse boodschapper was niemand anders dan Moroni, een Nephitische Profeet uit de dagen van ouds, de laatste bewaarder van de verslagen, waarvan het Boek van Mormon een vertaling

is. Omstreeks 421 n. C. begroef hij de platen in de heuvel Cumorah, en toonde ze voor het eerst aan Joseph Smith in 1823. Na de slag bij Cumorah, die in 385 n. C. werd gestreden, en waarin hij tienduizend strijders aanvoerde, was hij één der 24 overlevenden, evenals zijn vader Mormon. Tegen 400 n. C. was hij de enige van hen, die nog niet door de Lamanieten was opgespoord en gedood. Minstens twintig jaren dwaalde Moroni door de wildernis en over de vlakten als het treurige overblijfsel van een eens zo machtig volk. Hij was een trekker, die een eenzaam en verlaten leven leidde: een opgejaagd mens, want hij wist dat de Lamanieten hem zouden doden, als zij hem vonden. De wijze, waarop hij stierf, is

voor ons een vraag.

Na de tragedie bij Cumorah ontving Moroni vele heilige verslagen van zijn vader; de koperen platen, de vier en twintig gouden platen, de grote platen van Nephi, en de platen van Mormon, waarbij ook de kleine platen van Nephi. Zijn vader hechtte grote waarde aan deze verslagen, en belastte hem met de heilige verantwoordelijkheid, ze te bewaren.

In zijn eenzaamheid bestudeerde Moroni de verslagen. Hij maakte zich vertrouwd met de profetieën, die de ontijdige vernietiging van zijn volk voorspelden, en met de godsdienstige opvattingen van de Nephieten en de Jaredieten. De vier en twintig gouden platen hadden een grote aantrekkingskracht op hem. Hij las en herlas de geschiedenis van de Jaredieten. Onder de indruk van de boodschap, die er in vervat was, besloot hij een verkorting er van op zijn vaders verslag te graveeren.

Alvorens dit te doen, schreef hij twee slothoofdstukken in zijn vaders boek, het „Boek van Mormon”. Hij vermeldde de dood van zijn vader, gaf een beschouwing over de toestand van de Lamanieten en de rovers, kondigde het te voorschijn brengen van het Boek van Mormon aan, schilderde de toestanden, die in de laatste dagen zouden heersen, en getuigde van de goddelijkheid van Christus.

Het „Boek van Ether”, Moroni's verkorting van de 24 gouden platen, is geen uitvoerige verhandeling. Hoewel het 1600 jaren geschiedenis omvat, beslaat het slechts 32 bladzijden van onze tegenwoordige uitgave, en deze

zijn bovendien niet uitsluitend aan de Jareditische geschiedenis gewijd. Het is slechts een schets van een groot ras, dat ten onder ging, omdat de mensen in het geheim samenzwoeren om macht en gewin¹⁾, en omdat zij weigerden hun God te dienen.²⁾ Moroni aarzelde niet, in deze verkorting zijn eigen denkbeelden in te lassen. In hoofdstuk 5 richtte hij zich tot de toekomstige vertaler van zijn geschriften, om hem te vertellen, dat hij aan degenen, die hem bij het tot stand komen van het werk zouden helpen, de platen zou mogen tonen, en dat de platen door de macht van God aan drie getuigen zouden worden getoond.

In hoofdstuk 4 vinden we een aantal verzen van Moroni's hand, waarin hij zegt, dat God al diegenen zal straffen, die tegen het Woord des Heren samenzweren, dat de geest des Heren de mens aanspoort het goede te doen, en waarin hij het Huis van Israël en de Heidenen (d.i. „Gentiles”, nl. al degenen, die niet tot het Huis van Israël behoren), die in de laatste dagen zullen leven, opwekt tot Christus te komen.

In hoofdstuk 12 onderbreekt hij de loop van zijn verhaal wederom om ons een uiteenzetting over geloof te geven, zijn zwakheid in het schrijven te verontschuldigen³⁾, en de Heidenen der laatste dagen vaarwel toe te roepen, „totdat hij hen voor de rechterstoel van Christus zal ontmoeten”.

Toen hij zijn verkorting van de geschiedenis der Jaredieten voltooid had, besloot Moroni verdere

1) Ether 8 : 18—21.

2) Ether 2 : 8.

3) Ether 12 : 24, 40.

uiteenzettingen op de platen van Mormon te graveren. Met dat doel ontwierp hij een nieuw hoofdstuk, dat hij „Het Boek van Moroni” noemde.

Moroni was er zeker van, dat de platen van Mormon in handen van een andere beschaving zouden komen. Hij schreef:

Niemand behoeft te zeggen, zij zullen niet komen, want zij zullen zekerlijk komen, want de Heere heeft het gesproken, want uit de aarde zullen zij voortkomen door de hand des Heeren, en niemand kan dit tegenhouden.....⁴⁾

Moroni liet zich bij de keuze van de stof, die hij in zijn boek zou verwerken, uitsluitend leiden door de vraag, wat voor het volk der laatste dagen de meeste waarde zou hebben. In een visioen had hij gezien, dat het verslag te voorschijn zou komen in een tijd, „wanneer er groote bezoedeling op de aarde zal zijn”⁵⁾; wanneer de maatschappij zou worden ondermijnd door moordenaars, rovers, leugenaars, bedriegers en hoereerders. De Heidenen, schreef hij, zouden in de hoogmoed hunner harten wandelen, en zouden leven te midden van wangunst, twisten, boosaardigheid en vervolgingen. Zij zouden een volk zijn, dat meer van verfijnde decoraties en rijkelijk verfraaide kerken zou houden, dan van de armen en behoeftigen.

Door de profetieën in het verslag wist hij, dat de Lamanieten een donker en verachtelijk volk zouden zijn, vol van gruwelen. Hij had hun voorgeslacht, zijn tijdgenoten, leren kennen als een ongelovig, boosaardig en bloed-

Het monument op de heuvel Cumorah, met de beeltenis van Moroni.

dorstig volk. Hij wist dat velen van hun afstammelingen hetzelfde pad zouden betreden.

Uit de brieven, die zijn vader hem geschreven had, koos hij er naar mijn mening twee, om deze als de hoofdstukken 8 en 9 in het „Boek van Moroni” op te nemen. Hij koos deze brieven, omdat hij deze het meest dienstig achtte voor deze Heidenen en Lamanieten der laatste dagen. De ene brief veroordeelt de kinderdoop, de andere schildert de vervallen toestand van de Nephieten en de Lamanieten. De beide brieven zijn zeer geschikt voor Moroni's doel.

Hij gaf ook een plaats aan zijn vaders rede over het onderwerp: „Geloof, Hoop en Liefdadigheid”. Mormon vertelde zijn

4) Mormon 8 : 26.

5) Mormon 8 : 31.

toehoorders, dat de mens door het geloof in Christus „vasthoudt aan alles wat goed is.” Hoop beschouwde hij als een stap in de richting van het geloof. En liefdadigheid definieerde hij als „de zuivere liefde van Christus.”

En daarna besloot Moroni het volk, dat in de laatste dagen zou leven, een kristal-heldere uiteenzetting te geven van de vorm der belangrijkste kerkelijke verordeningen. Voor een volk, dat het juiste begrip van de eenvoudige Evangelieverordeningen verloren had, zou deze uiteenzetting van onschatbare waarde zijn.

Moroni bewaarde zijn aanwijzingen voor het verkrijgen van een getuigenis van de waarachtigheid van het Boek van Mormon tot het laatste hoofdstuk, daar dit de belangrijkste plaats in het boek was, waar zij bovendien het meest in het oog zouden vallen. Dit was tekenend voor Moroni's wijze inzicht. Hij schreef:

Wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen dat gij God, den eeuwigen Vader, in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voornemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal hij de waarheid er van aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes.⁶⁾

Met deze betekenisvolle boodschap besloot Moroni zijn boek, na een korte bespreking van geestelijke gaven en enkele afscheidswaarden.

Moroni koos zijn stof met veel beleid. Op godsdienstig gebied was hij een zeer wijs man, niet voor de Lamanieten van zijn dagen, maar voor de Lamanieten en Heidenen van toekomstige eeuwen.

Moroni kon met gezag schrijven, want hij had Jezus gezien.⁷⁾ Hij wist dat Jezus Christus de Verlosser der wereld was. Welke vervolgingen hij ook van de zijde der Lamanieten had moeten verduren, hij zou zijn geloof nimmer verloochend hebben. Daarom klinkt zijn boodschap zo oprecht. Moroni's gelaat moet van blijdschap gestraald hebben, toen hij zijn boodschap aan de Lamanieten en Heidenen van de laatste dagen voltooide, want nu kon hij het verslag, waarvoor hij verantwoordelijk was, begraven. In mijn verbeelding zie ik hem met de platen over het door maanlicht bestraalde pad lopen, dat naar de heuvel Cumorah voert, waar hij ze moest verbergen.

In het besef, dat hij zou moeten leven zonder de vreugde van vriendelijke menselijke stemmen, moet hij met langzame schreden en een bezwaard hart over het bochtige pad zijn terugggegaan. Niet wetend, wanneer of waar zijn leven zou eindigen, en zeker niet vermoedend dat hij eenmaal als een boodschapper van God de platen van Mormon aan Joseph Smith zou overhandigen, ging hij zich gereed maken voor zijn ontmoeting met de dood.

6) Moroni 10 : 4.

7) Ether 12 : 39.

Hoofdstuk 9: De Salt Lake Vallei. — Een nieuw tehuis.

Speciaal verteld en

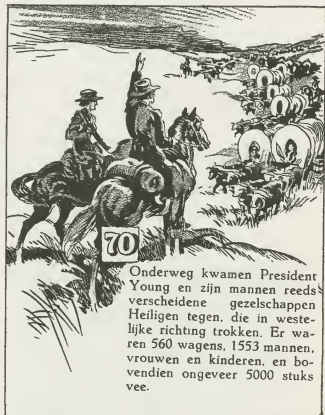
VAN DE KERK

retkend voor de jeugd

69

Duizenden Heiligen hielden nog verblijf in Winter Quarters. In Augustus ging President Young met meer dan honderd mannen naar het oosten om regelingen te treffen voor de reis naar hun tehuis in het westen.

70

Onderweg kwamen President Young en zijn mannen reeds verscheidene gezelschappen Heiligen tegen, die in westelijke richting trokken. Er waren 560 wagens, 1553 mannen, vrouwen en kinderen, en bovendien ongeveer 5000 stuks vee.

71

De 1700 Heiligen brachten in de Salt Lake Vallei een winter door, die door een genadig God verzacht scheen te zijn. De regen drong echter door de daken der blokhutten, grondwoningen en tenten. Voedsel was schaars

72

In het vroege voorjaar van 1848 waren de kolonisten druk bezig met graven ploegen en planten. Er kwamen warme Meidagen, en een aangename Juni-maand. Maar plotseling werden hun velden met snel wassende mais en tarwe door een ramp getroffen.

Een verwelkte

⌘

Roos

door ALICE MORREY BAILEY

(Deze Pionier-vertelling behaalde de tweede prijs in de wedstrijd, die ter gelegenheid van het Eeuwfeest door de O.O.V. en de „Improvement Era“ werd georganiseerd.)

Charity Sheffield legde kleine takkenbossen kruiselings voor de wielen van de huifkar, en deed opnieuw een poging. Misschien zou het lukken, als ze in zijwaartse richting trokken. „Hort!“ riep ze. „Hort!“ en de logge ossen zetten zich schrap, het juk kraakte, en de modder vloog omhoog — alles voor niets. De wielen waren bijna tot de assen in de taaie modder gezonken. Charity veegde haar gezicht en handen af met de vochtige blaadjes van een struik langs het pad, en dacht: „Als Jonathan me nu eens kon zien!“

Al vijf jaar lang had Jonathan Shields een plaats in Charity's gedachten. Om precies te zijn, sinds 7 Mei 1847, de dag van het spiegelgevecht op het plein in Nauvoo. Zij was toen een opgewonden meisje, en hij was een der jongste kapiteins van het Nauvoo Legioen. Zij had te ver over de balustrade geleund, en er was een bloem uit haar haar gevallen. Jonathan, die op dat moment voorbij galoppeerde, had zich met een snelle beweging voorover gebogen, de roos uit het stof opgeraapt, en zijn paard doen zwenken, om haar de bloem te overhandigen.

Eén ogenblik hadden zijn lachende ogen de hare ontmoet, en op dat moment scheen alles stil te staan; hij hield zijn hand met de roos uitgestrekt, en zij wilde de bloem in ontvangst nemen; maar er gebeurde iets tussen hen; iets, dat met glorie vervuld was, stuwend en machtig — en hij nam de roos terug.

„Jij zult mijn dame zijn“, zei hij, „en dit is mijn strijdtaken.“

Nauwelijks had zij toestemmend kunnen glimlachen, of hij was verdwenen, de roos in de tuniek van zijn uniform gestoken, en sinds dat ogenblik kon zij zich verbeelden, dat zij een edelvrouw was, die het tournooi der ridders gadesloeg.

Emma Smith zou in haar slanke en voorname schoonheid de koningin kunnen zijn, en de deftige rechter Stephen A. Douglas, die tussen de andere rechtsgeleerden uit Carthage zat, zou een gast uit een naburig koninkrijk kunnen zijn. De Profeet Joseph Smith, knap en athletisch als de koning zelf, nam deel aan het tournooi.

Zolang de strijd duurde, volgde ze Jonathan met haar ogen, hoewel ze toen nog niet wist, hoe hij heette. Na het beëindigen van het gevecht kwam hij regelrecht naar haar toe. De meisjes om haar heen begonnen druk te fluisteren. Amelie Pitcairn was met een volkomen overbodige waaier in de weer, en zei: „O, zàg!“, zoals alleen iemand uit Boston het zeggen kan.

„Mijn naam is Jonathan Shields“, zei hij tot Charity.

„En de mijne is Charity Sheffield“, zei ze, plotseling wensend dat zij anders heette — Diana of Dolly bijvoorbeeld. „Charity“, herhaalde Jonathan, de ogen half gesloten, alsof hij de snaak van die lettergrepen wilde proeven. „Dat betekent liefdadigheid.“

„Je hebt het gewonnen, hè,“ zei Charity, nauwelijks ademhalend.

„Door de roos“, zei hij, en gaf de bloem terug, plat en verwelkt door zijn lichaamswarmte. Ze keken naar de klei-

ne, beschadigde blaadjes en lachten samen en er was een wederzijds begripen in hun lachen. Ze keek naar de krachtige lijnen van zijn jonge gezicht en de gave blankheid van zijn tanden. De lijn van zijn mond was ferm, met aan de hoeken een vriendelijke buiging, maar zijn ogen waren dwingend. Ze dwaalden over haar gezicht en bleven er op rusten, op zulk een wijze, dat ze op eens naar een spiegel verlangde om hetzelfde te kunnen zien.

En verder kwam het niet, want het parallelende lachje van Amelie Pitcairn verbrak de stemming van het ogenblik.

„Hoe oud bent u, kapitein Jonathan?“ informeerde ze schalks.

„Twee en twintig“, hoorde Charity hem zeggen, en de gedachte aan wat nu onafwendbaar komen zou, maakte haar bijna ziek.

Amelie liet een vleierend gillette horen. „O“, zei ze, „is dat niet toevallig? Ik ben juist achttien geworden,“ en ze babbelde verder over haar verjaarspartij, een woordenvloed die in schijn argeloos was, maar die recht op een zeker doel af ging. „Charity ziet er flink uit voor een kind van vijftien, vindt u niet?“

Jonathan's ogen zochten haar weer met een bewonderende blik, maar ze kon het niet verdragen, en sloeg de hare neer, beschaamd nog maar een kind te zijn, nu zij als een jonge vrouw beschouwd was — en toen gedroeg ze zich onmiskenbaar als een kind. Ze liep weg, om de tranen in haar ogen te verbergen, en die nacht snikte ze lang in haar kussen met het verdriet, dat alleen de jeugd kent.

—o—

De luister van die dag was vergaan. Twee dagen later klaagde de Profeet de burgemeester aan wegens een aanslag op zijn leven, gepleegd onder de dekking van het schijngeweld, een opzet, die door Charity en duizenden anderen in het geheel niet was opgemerkt. En dit was de eerste draad van een donker tapijt, geweven uit samenzweringen, trouwelooheid en verraad, met de moord op de Profeet als hoofdpatroon, en de verdrijving der Heiligen van de beminde grenzen der Verenigde Staten daar omheen.

Tegen de achtergrond van dat tapijt bewoog zich in Charity's gezichtsveld de gestalte van Jonathan, en steeds vaker bewoog zich naast hem de vrolijke en kwellende gestalte van Amelie Pitcairn,

op de enkele dansavonden, die Charity mocht bijwonen, na vereend pleiten van haarzelf en haar vriendinnen, en begeleid door haar vader en moeder. Daar bestudeerde ze de quadrille en de polka, totdat ze iedere stap kende, en iedere wending kon maken. Maar Jonathan zag haar nooit in de drukte. Eenmaal kwam hij op haar toe, toen de muziek een polka inzette, maar Amelie zag hem en wist tussenbeiden te komen, door haar weg zo te kiezen, dat ze juist voor Charity stond, toen Jonathan haar bijna bereikt had.

„O, Jonathan. Dit was onze dans, is het niet? Ik was het helemaal vergeten.“ Het was vrouwelijke sluwheid, en Charity voelde dat instinctmatig, maar Jonathan scheen Amelie niet te doorzien, Jonathan was echter niet altijd met Amelie samen, en Charity zag zijn jeugdige gelaat verstrakken tijdens de harde dagen, die volgden. Ze zag onwankelbare trouw aan de Profeet op zijn gezicht geschreven staan, en ze wist, dat Jonathan's brede schouders meer dan eens tussen de Profeet en zijn vijanden geplaatst werden.

Ze was er die dag, toen Dr. Richards, Samuel Smith en generaal Deming's wacht met de lichamen van Joseph en Hyrum de stad binnenkwamen, en het verdriet als een smorende deken over Nauvoo lag.

Charity was toen zeventien, en iedere gedachte aan fleur en romantiek was sinds dat uur vervlogen, want zij werd gewikkeld in de dramatische gebeurtenissen, die in de geschiedenis hun weerga niet hebben. Haar batisten zakdoek hield zij tegen haar bevende mond gedrukt, toen Jonathan voorbij kwam. Zijn gezicht was als versteend van verdriet, en hij keek recht vooruit, maar het was, alsof hij gedwongen werd zijn hoofd om te wenden, tot hij haar zag. De blik, die zij wisselden, was zo vol van het gemeenschappelijk leed, en zo rijk aan begrip, dat het in de dagen, die volgden, Charity steeds tot troost was.

—o—

Op de dag, waarop de mantel van de Profeet op Brigham Young viel, baande Jonathan zich voor de aanvang van de middagvergadering een weg door de onrustige menigte in het bos.

„Charity Sheffield“, zei hij, haar beide handen in de zijne nemend, „telkens als ik je zie, ben je mooier geworden.“

„Jonathan“, vroeg ze, „wat zal er met de Heiligen gebeuren? Wordt Sidney Rigdon onze nieuwe profeet? ‚Bescherm van de Kerk‘ zei hij vanmorgen.“

Jonathan klopte geruststellend op haar hand. „Wat er gebeurt, is goed, Charity. De Heer staat nog steeds aan het hoofd van deze Kerk. Onthoud dat.“ Maar op zijn eigen gelaat stond spanning en zorg te lezen.

„Charity, ik zou vanavond graag naar je toe willen komen. Als het goed is, zeg me dan, hoe laat. Er zijn dingen, die ik je steeds al heb willen zeggen.“

„Om acht uur“, zei Charity, terwijl haar bloed sneller begon te stromen. Op dat moment werd de vergadering tot de orde geroepen. Haar hart bonste nog, toen Brigham Young opstond om te gaan spreken, en ze schudde haar hoofd, knipperde met haar ogen en keek weer, want daar op zijn plaats stond de Profeet Joseph, sprekend met de stem van de Profeet Joseph. Jonathan's hand bedekte de hare in een greep, die sterk en teder was, en hij bewoog niet, toen Amelie uit de menigte opdook en aan zijn andere zijde kwam staan.

Maar Jonathan kwam die avond niet, en Charity, gekwetst en beangst, wist bijna zeker, dat Amelie het weer gewonnen had. De volgende dag zond hij haar een briefje. „Het spijt me“, las ze, „ik werd gisteravond naar een speciale vergadering geroepen en kon het niet halen. Kon je geen bericht zenden. Ik ga op zending.“ Wat hij te zeggen had moest wachten — zou wellicht nooit gezegd worden!

Dat was meer dan twee jaar geleden. Jonathan was geen getuige geweest van de opgezweepte woede van het gepeupel, en van de overtocht van wagens over de Mississippi, dagen en nachten lang — Israël op weg. Nu was het Maart, en de twee wagens van de Sheffields reden tussen de honderden, die zich over de modderige vlakten van Iowa voortbewogen — van horizon tot horizon.

—o—

Charity, haar huid strak gespannen om haar magere lichaam, probeerde tevergeefs de domme ossen de voorraadwagen uit de modder te laten trekken. Ze had „Hort“ en „Vooruit“ geroepen, tot haar keel schor was. De voortdurende regen

maakte een koude rivier van haar ruggegraat, en het ijzige water sijpelde door haar ruwe schoenen. Haar vader, die de andere wagen reed, had zijn eigen zorgen. De kleinere kinderen, die boven op de lading gezet waren, jammerden, dat zij koud waren, en honger hadden. Haar moeder lag in een vochtig bed met een baby van veertien dagen in haar armen. De wagen achter hen was van de familie Pitcairn, en Amelie zat er in, weeklagend, omdat ze naar Boston terugwilde, en er spijt van had, ooit de beschaving te hebben verlaten, evangelie of geen evangelie, terwijl haar vader geduldig takkenbossen en rotsblokken verzamelde, om het wegzakken der wielen te voorkomen.

Nauvoo lag achter hen, een holle en geteisterde stad, de meeste huizen leeg, terwijl het gepeupel woedde, en de laatste inwoners er uit joeg. En even hol en verlaten waren Charity's dromen, waarvan niets anders was overgebleven dan een gedroogde roos tussen de bladen van een dichtbundelje en een haastig gekrabbeld briefje.

Ze dacht even met verlangen aan Augustus-warmte, aan luchtige zomerjaponnen — en aan de dag, waarop Jonathan gezegd had, dat ze mooi was. „Als Jonathan me nu eens kon zien“, herhaalde ze hardop, want niemand kon haar horen.

„Jonathan kan je nu zien“, zei plotseling een mannenstem achter haar, en Jonathan's handen sloten zich om de hare. Ze keerde zich in zijn armen om en legde haar wang tegen zijn natte jas. „O Jonathan“, zei ze, „waar ben je vandaan gekomen?“

Zijn armen sloten zich vaster om haar heen en zijn stem klonk hees. „Charity“, zei hij, „dappere, kleine, nimmer falende Charity! Ik heb naar je gezocht in iedere wagen van hier tot Nauvoo. Ik kwam terug op de dag na je vertrek. Het was moeilijk om op je te wachten. Die dag in het bos wist ik dat ik je kon vragen — maar toen kwam mijn oproep — precies op die dag! Ik kon je niet vragen te wachten, en ik was zo bang, dat iemand me voor zou zijn!“

„Dat zou nooit kunnen gebeuren“, zei Charity. Jonathan tilde haar gelaat omhoog, en zij waren zich niet bewust van Amelie, die Jonathan riep, haar stem schrill en gebiedend in de regen.

De ZUSTERS-HULPVERENIGING

Het ouderschap – een grootse opdracht.

Wanneer de verhouding tussen ouders en kinderen goed is, moeten de ouders geen vrees inboezemen, maar vertrouwen. Het kind moet weten, dat moeders armen een veilig plekje vormen, waar geen gevaar hem bereiken kan.

Als ouders zijn wij verantwoordelijk voor onze kinderen — in zekere zin gedurende hun gehele leven. Maar het meest hebben zij ons toch nodig in de afhankelijkheids- en veranderingsperiode; kindsheid en overgangstijd. Als de jonge man of vrouw genoodzaakt is het leven in te gaan en voor zich zelf te zorgen, alvorens voldoende begrip, ontwikkeling en weerstandsvermogen te hebben, kan geestelijke en morele mismaaktheid het gevolg zijn. De ouders, aan wie dit te wijten is, zullen niet vrij gepleit kunnen worden.

Waarheden kunnen het best duidelijk worden gemaakt, door ze gestalte te geven in het leven van grote mannen en vrouwen. Op deze wijze kan de godsdienst in het leven van het kind gebracht worden, en hem later tot grote steun zijn. De persoonlijkheid van Jezus in zijn volle heerlijkheid, niet beroofd van zijn sterke, idealistische en heldhaftige eigenschappen, spreekt tot de kinder-

ziel, en openbaart onschatbare religieuze waarheden.

Behalve om hun geestelijke belangrijkheid wenst een moeder kinderen, omdat zij door hen leeft. Haar leven zet zich door hen voort en openbaart zich door de geslachten heen telkens weer in een nieuwe afstammeling. Haar persoonlijke leven wordt eveneens ten zeerste verrijkt, doordat elke vreugde en smart van haar kinderen en kleinkinderen deel uitmaakt van haar eigen denken en voelen.

Heiligen der Laatste Dagen echter wensen kinderen om diepere redenen dan strikt persoonlijke. Het is voor hen het meest belangrijke ambt, dat zij vervullen in het geestelijk plan der Kerk. De waarde van zielen is zo groot bij onze Hemelse Vader, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat alle mensen in Zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren. Dat is eerst mogelijk, als allen de gelegenheid hebben gekregen, van aardse ouders een stoffelijke tabernakel te ontvangen. En onze Vader in de Hemel is een rechtvaardig God, die alle zielen de gelegenheid geeft, deze aarde te bewonen. En zullen wij als Heiligen der Laatste Dagen ons aandeel in dit grootse plan dan niet verrichten?

Jk klaagde, omdat ik geen schoenen had . . .

totdat ik iemand zag, die geen voeten had.

Wat werkelijk waarde heeft....

door Oud. JAC. GREEFF,
President der J.M.O.O.V. in de
Nederlandse Zending.

★

Aaaaaahhhhhh, klinkt het uit duizenden kelen, wanneer de vuurpijl hoog in de donkere lucht met een zachte knal uitéenspat en zich splitst in een zachtgekleurde vonkenregen. Onvergetelijk is de aanblik van die rode, gele, groene en paarse kleurlichten, die hun mooie, maar korte levensbaan in de donkerte beschrijven, om over te gaan in een lichtstreep, en dan te verdwijnen.

Vroeger werden de ambachten met meer liefde uitgeoefend dan nu. Zeker, er zijn gelukkig nog velen, die vol ijver en toewijding hun taak verrichten; het gros echter werkt, omdat er geld moet komen. Een der mooie voorbeelden van oud handwerk is het knopen van tapijten. Perzië, de naam zegt ons al genoeg. Inderdaad, dat gedeelte van het Oosten heeft de mooiste exemplaren voortgebracht. Welk een zorg en werk ging daaraan vooraf. De dieren, die de wol moesten leveren, weidden op de beste gronden; slechts de fijnste wol, die op de buik en flanken gevonden wordt, was goed genoeg; uit duizenden bloempjes werden de zachte kleuren getrokken om de wol te verven; met eindeloos ge-

duld vervaardigde de knoper het eenvoudige en toch speelse patroon. Hoe juist en aantrekkelijk die kleurenkeus, zonnig en toch rustig, fijn van knoop, zacht glanzend, een glans, die het eigendom van de wol is, glanzend, als de vacht van een poes. Dit was het eerlijke voortbrengsel van huisvlijt; iets scheppen met het hart, zonder gebondenheid aan tijd of geld.

Het is Anno 1947. Er wordt nog geknoopt, nu op de maat van de tam tam. Een grote zaal, twintig weefstoelen, in 't midden de leider die de tam tam bedient. Hij heeft het patroon; drie slagen is een rode knoop, twee slagen een blauwe en één slag op de tam tam is beige. Over drie à vier dagen zijn de twintig Perzen klaar, grof van knoop, lelijk van kleur. Geen nood; wassen. Gevolg: hoogglans. Prachtig, zegt de leek. Maar de wol is slap en krachteloos geworden, de glans is „make up“, na korte tijd is die er af gelopen. Maar..... er is geld verdiend.

—o—

In het leven van alle mensen komen „ups en downs“ voor. Op

de toppen van deze gevoelens staat een waarschuwingbord: gevaar! Vooral bij onze „ups” dienen we ons nl. te herinneren, dat de vuurpijl wel mooi, maar zeer kort van duur is, met andere woorden, dat we, wanneer we hoog staan, terdege uit moeten kijken, en opletten, of we wel nederig zijn en gehoorzaam, opdat we niet „kelderden”. „Het zijn sterke benen, die weelde kunnen dragen.” Zo is het ook op geestelijk gebied. Wanneer we ons „voelen”, als alles meeloopt en we inderdaad een glorieuze toestand ingaan, dan moeten we oppassen. Dan is het ogenblik daar, om in nederigheid op onze knieën te gaan en te vragen: „Vader, wilt U mij leiden door al deze zegeningen, wilt U mij zachtmoedigheid geven, vriendelijkheid, vergevensgezindheid, edele gedachten en vreugde in 't succes van anderen?” Wanneer deze gevoelens steeds meer bezit van ons gaan nemen, kunnen we spreken van een vlees geworden beginsel. Wat is het leven dan mooi; alles lacht, omdat u lacht, alles juicht, omdat u juicht, iedereen helpt, omdat u helpt. Dan hebt u het gevaar van die top op de juiste wijze bestreden, dan loopt ge niet met uw neus in de lucht, omdat ge wel weet, over de kleinste hinderpaal de grootste smak te kunnen maken. Ge gaat uw weg met het oog vooruit gericht, rustig en glanzend, een glans, niet opgebracht als een

make up, maar Uw eigendom, gepoetst en verkregen in biddestijd.

De laagten van onze „downs” zijn ook gevaarlijk; hoe gemakkelijk is het daar te blijven! Toch hebben we altijd nog een weinig energie, die ons kan oprichten, als we het willen. Vooral dat *willen*, dat ons van goddelijk geslacht doet zijn, dat ons zegt, dat dit aardse leven niet alles is, dat wij geestkinderen zijn, voor de eeuwigheid geschapen, indien wij..... willen. Onze oudste Broeder bevond zich in zulk een laagte, toen Hij zeide: „Mijn God, waarom hebt Ge Mij verlaten?” Hij daalde af in de grootste diepten van beproeving en lijden, en zal zeker eens de hoogste glorie ingaan. Hij geeft ons kracht naar kruis; hoe groter de beproeving, hoe edeler de vrucht: die Hij liefheeft, kastijdt Hij. Denk eens aan onze Pioniers, die hun bezittingen achterlieten, op reis naar een onbekend doel. Hun geliefden werden ziek en sterven, moesten worden begraven en achtergelaten. Zij kwamen aan in een dorre woestenij..... maar tot welk een heil is dit geworden! Tot een groep mannen en vrouwen, ongeëvenaard in de wereld, een groep, een grote taak waardig. Een groep, die met ontroerende zekerheid getuigt, en door daden predikt, dat God leeft. Zouden we hier niet in voort gaan?

*'t Komt op aanhoudendheid en niet op snelheid aan.
Die hard loopt, raakt men voor, met steeds gestadig gaan.
Het paard zal halverwegen in 't rennen nederzigen;
De kemel komt aan 't eind, slechts slappend, zonder hijgen,*

Wij hebben een bestemming

door President Alma Sonne.

De mens betreedt het sterfelijke leven als een vreemdeling. De herinnering aan zijn vorige bestaan is verdwenen. Hij moet nu zijn weg vinden en zich ontwikkelen door eigen waarnemingen, eigen ingevingen, en het voorbeeld en de getuigenissen van anderen.

Zijn zoeken naar waarheid en leiding zal beloond worden, want hij is een kind van God, die „een Belooner is dergenen, die Hem zoeken“. (Hebr. 11 : 6). Zijn leven heeft een bedoeling. Op zijn levensreis heeft hij de gelegenheid om vooruitgang te maken. Nimmer moet hij de weg verlaten, die hem duidelijk is aangegeven, en die gegeven is voor zijn vooruitgang en heil. Het is de weg naar succes en vreugde. Vergetelheid in de dood is niet het einde van de mens. Hij gaat ergens heen. Hij begeeft zich naar een verheven bestemming, als hij bereid is een positief geloof en een vast vertrouwen in welgefundeerde beginselen te hebben. Het Evangelie van Christus, in zijn volheid door Joseph Smith hersteld, is een volmaakt levensplan. Het heeft ten doel, de mens te leiden bij zijn zoeken naar het doel des levens. Gehoorzaamheid aan de voorschriften is de hoeksteen van deze verrichting.

De mens is hier, om zijn plaats in het eeuwigheidsstelsel te verwerven. Hij is geen slachtoffer

van omstandigheden, noch een schepping van het ogenblik. Hij leefde voor hij hier kwam. Hij is een deel van het alomvattende plan en zal vooruitgang maken overeenkomstig de oprechtheid en ernst van zijn streven.

Des mensen verblijf in sterfelijkheid is slechts een voorspel tot een grootser leven. Zijn plaats daar wordt bepaald door zijn getrouwheid en volharding op aarde. „En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alle dingen willen doen, hoedanig ook de Heere hun God aan hen zal gebieden; en zij, die hunnen eersten staat behouden, zullen meerder ontvangen... en zij, die hunnen tweeden staat behouden, zullen glorie voor eeuwig en altijd op hunne hoofden vermeerderd hebben.“ (Abraham 3 : 25-26). De wetten der vooruitgang gelden in de geestelijke wereld evenzeer als in de stoffelijke wereld. Vooruitgang is een eeuwig beginsel — het reikt tot in de sferen van het verleden en strekt zich uit tot in de toekomst. „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.“ (Matt. 5 : 48). Op deze wijze streeft hij een verheven doelwit na, en is zijn beloning groot, want hij is dan op weg naar eeuwig geluk.

Maar de ware levensweg kan niet altijd gevonden worden door een zuiver verstandelijk onder-

zoek. Er is iets diep treurigs in de verbijstering en onzekerheid, waarin de talloze twijfelaars verkeren. Zij hebben hun sterkste prikkel om opwaarts en voorwaarts te kijken verloren. Hun toekomst is verstoken van enige hoop. Zij tasten rond in het donker. Geleid door een stevig gefundeerd geloof, een onwankelbaar vertrouwen en geïnspireer-

de leiders dringt de mens door tot het ongeziene en ongekende. Hij wandelt in het licht. Hij wordt gesterkt door „verborgen schatten” van wijsheid. „Ik ga heen om u een plaats te bereiden”, (Joh. 14 : 2) zeide Jezus — een plaats, niet alleen van vrede en rust, maar van eendloze vooruitgang.

President van de Palestijns-Syrische Zending benoemd.

Ouderling Badwagan Piranian uit Zurich, Zwitserland, is door het Eerste Presidentschap benoemd tot Zendingspresident van de Palestijns-Syrische Zending. Hij zal er na de Algemene October-conferentie der Kerk heen reizen. Er zijn op het ogenblik twee georganiseerde gemeenten in die Zending: Beirut, Lebanon, waar het Zendingskantoor gevestigd zal worden, en Aleppo, Syrië. Ouderling Piranian, die door zijn echtgenote vergezeld zal worden, was van 1933 tot 1937 eveneens Zendingspresident. Hij werd in Turkije geboren uit een Armeniaans geslacht, en is een Zwitsers burger. Verwacht wordt, dat het zendingswerk in de Palestijns-Syrische Zending spoedig hervat zal kunnen worden.

Activiteit in de Duitse Zendingen.

Vermelding verdient de conferentie, die van 26 tot 28 Juli j.l. te Dresden, Duitsland gehouden werd door leden van de Oostduitse Zending. President Walter Stover, wiens toegangsvergunning tot de militaire zône, waarin Dresden ligt, niet op tijd arriveerde, rapporteert dat meer dan 5.000 personen de vergaderingen bezochten. Vastengaven, op een speciale zendingsvastendag in Juni bijeengebracht, giften van Duitse Heiligen en gelden, die in de verschillende gemeenten door middel van muziekavonden verzameld waren, werden alle gebruikt om de geweldige bijeenkomst te financieren. Tal van Russische militaire autoriteiten en vertegenwoordigers van Duitse en Russische nieuwsbureaux waren aanwezig. De hereniging der Heiligen bracht grote vreugde, want velen vonden vrienden

of verwanten, die zij dood of in vreemde landen waanden.

President Stover en president Wunderlich leiden nu districtsconferenties in de Oost- en Westduitse Zending.

Fransé Zendingapresident publiceert een boek.

Kortgeleden is in Amerika het boek „Protestors of Christendom“ uitgegeven. Het werd geschreven door president James L. Barker van de Fransé Zending, die voorheen aan het hoofd stond van de afdeling „moderne talen“ aan de universiteit van Utah. Hij is een taalkundige en geleerde van naam. heeft veel artikelen over de godsdienstige geschiedenis geschreven, en is een deskundige op het gebied van klankleer. Voor de oorlog presideerde hij over de Argentijnse Zending. Hij spreekt vloeiend Frans, Duits en Spaans, en „zou zich in Italië na een paar weken ook wel kunnen redden“.

In zijn boek volgt hij de ontwikkeling van de christelijke kerk na de dood der Apostelen tot het eind van de hervorming, met speciale aandacht voor de hervormers, die aan het licht brachten, op welke punten de kerk de oorspronkelijke leerstellingen en verordeningen had veranderd. Het is een waardevolle aanvulling van de kerkliteratuur.

Zwitserse zendingen-conferentie.

De 31 zendingen van de Zwitsers-Oostenrijkse Zending kwamen van 21-23 Augustus te Beckenreid aan het mooie Luzernmeer te zamen voor een inspirerende conferentie onder leiding van president Scott Taggart. President Alma Sonne presideerde. Zuster Leone B. Sonne, president Walter Stover, president en Zuster Jean Wunderlich en president en zuster James L. Barker waren ook aanwezig.

WAAROM MARTELAARS STIERVEN.

(Vervolg van blz. 294).

Er was geen vrees in zijn nadering tot de eeuwigheid — slechts zekerheid, en een kalme berusting in het onvermijdelijke martelaarschap, dat hem te wachten stond. Hij wensde niet te sterven, maar hij was gewillig op die wijze zijn getuigenis van de Verlosser te verzegelen.

Hoewel de Zaligmaker vele malen in de gevaarlijkste situaties verkeerde, was het duidelijk, dat Zijn leven niet genomen kon worden, alvorens Zijn werk voltooid was. Een grote menigte omringde Hem, en er was veel opwinding in de tempel.

Zij zochten Hem dan te grijpen; inaar niemand sloeg de hand aan Hem, want Zijne ure was nog niet gekomen. (Joh. 7 : 30).

Maar toen het werk gevestigd was, de Kerk georganiseerd, de sleutelen overgedragen, de apostelen opgeleid, had hij tot Zijn broederen gezegd:

.....Gaat heen in de stad, tot zulk eenen. en zegt hem: De Meester zegt: Mijn tijd is nabij, Ik zal bij u het pascha houden met Mijne discipelen. (Matt. 26 : 18).

Toen de Heer naar Gethsemané ging om Zijn hart tot God uit te storten, zeide Hij tot Zijn geliefde Petrus, Jacobus en Johannes, die er slaperig bij zaten, terwijl Hij bad:

.....Slaapt nu voort, en rust; ziet, de ure is nabij gekomen, en de Zoon des Menschen wordt overgeleverd in de handen der zondaren. (Matt. 26 : 45).

Joseph Smith wist ook, dat zijn vijanden zijn bediening niet voortijdig konden beëindigen. Hij zeide:

Alle vijanden op de aardbodem mogen tumult maken en al hun krachten inspanning om mijn dood te veroorzaken. en zij zullen niets kunnen verrichten. tenzij sommigen onzer, die ons gezelschap genoten hebben — ons broeder genoemd hebben, ons met een kus begroet hebben — door valsheid en bedrog toorn en verontwaardiging tegen ons doen ontsleken — wij hebben een Judas in ons midden.

Zijn uur was gekomen, zijn beëindiging geëindigd. Nu mochten zijn vijanden zegevieren.

Zij gaven hun leven vrijwillig.

Bij ieder martelaarschap speelt de vrijwillige overgave een rol. In alle gevallen had de martelaar zijn leven kunnen redden door zijn opvatting te veranderen. Tot Abinadi werd gezegd, dat hij ter dood gebracht zou worden. Maar hij antwoordde:

.....Ik zal de woorden, welke ik tot u gesproken heb..... niet herroepen; want zij zijn waarachtig; en omdat gij moogt overtuigd zijn van hunne zekerheid, heb ik mij overgegeven om in uwe handen te vallen. En ik zal lijden tot den dood toe, en zal mijne woorden niet herroepen; en zij zullen als eene getuigenis tegen u staan. En indien gij mij verslaat, zoo vergiet gij onschuldig bloed; en dit zal ten laatste dage als eene getuigenis tegen u staan. (Mosiah 17 : 9, 10).

De Zaligmaker heeft gezegd:

.....Ik stel mijn leven voor de schapen..... Niemand neemt hetzelfde van Mij, maar Ik leg het van Mijzelfen af; Ik heb macht hetzelfde af te leggen, en heb macht hetzelfde wederom op te nemen. (Joh. 10 : 15, 18).

Toen Petrus in de hof het oor van een der dienaren van de Hogepriester had afgehouden, zeide Jezus tot hem:

.....Keer uw zwaard weder in zijne plaats..... Of meent gij, dat Ik Mijnen Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten? (Matt. 26 : 52, 53).

Joseph Smith wenste niet te sterven. Hij had zoveel om voor te leven, met zijn familie, zijn vrienden, zijn belangstelling voor de uitbreiding van het koninkrijk, en hij was nog maar een jonge man. Maar hoewel hij hoopte en bad dat de beker voorbij zou gaan, wist hij dat het onvermijdelijk was. Hij zeide:

Ik ga als een lam naar de slachter. Maar ik ben zo kalm als een zomermorgen; mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen. Ik zal onschuldig sterven en het zal nog van mij gezegd worden: „hij werd in koelen bloede vermoord“.

Wat wilde hij graag leven! Hij talmde, toen hij zijn boerderij passeerde, en zei weemoedig:

Als een van u zo'n boerderij had en u wist, dat u hem nooit meer zou zien, zou u er dan voor de laatste maal niet goed naar willen kijken?

En toen hij Nauvoo verliet, dwaalden zijn ogen over de schone stad.

Dit is de liefelijkste plaats en het beste volk onder de hemel — weinig vermoeden zij de beproevingen, die hun te wachten staan.

Zijn afscheid van broeder Wells was treffend. „Ik wens, dat gij mijn nagedachtenis dierbaar zult houden.“ En terwijl hij in de gevangenis de genadeslag afwachtte, heeft hij gezegd:

Gebruik mijn arm maar als hoofdkussen, broeder Fullmer. — Ik zou mijn familie zo graag terug willen zien — ik wilde voor God, dat ik nog eenmaal tot de Heiligen in Nauvoo kon prediken.

Dit was zijn Golgotha; hij scheen het te weten. Hij heeft gezegd:

Jongens, als ik niet terugkom, zorg voor je zelf. Ik ga als een lam naar de slachtbank.

En een slachting was het! De schoten vielen! En vrijelijk vloede het bloed van de martelaren, want Hyrum, zijn oudere broeder, was bij hem gebleven. Dit kostbare bloed doordrenkte de aarde, als een onsterfelijk en onaanvechtbaar getuigenis, dat in de hoofden en harten bleef doorklinken.

Hij getuigde:

Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht zag ik twee personen en zij spraken werkelijk tot mij..... Ik heb werkelijk een visioen gezien, en wie ben ik, dat ik God kan weerstaan, of waarom denkt de wereld, dat zij mij kan laten ontkennen, wat ik werkelijk gezien heb? Want ik had een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, noch durfde ik dat te doen.

Hij ging zijn tragedie tegemoet. Zijn stervenswoorden waren: „O, mijn God!“

Zij leven voor immer.

Maar martelaars sterven niet. Zij leven voort. Toen de Zaligmaker zeide: „Het is volbracht“ doelde Hij op Zijn verblijf in sterfelijkheid, want Zijn kruisiging was slechts een mijlpaal op Zijn weg. Honderden miljoenen zijn ten goede beïnvloed door dit volmaakte leven en deze marteldood. Hij zeide zelf:

En wie ook zijn leven in Mijne zaak, terwille Mijns naams, nederlegt, zal het wederom vinden. (L. & V. 98 : 13).

Zijn werk gaat voort tot op deze dag.

Het bloed der martelaren is het zaad der Kerk.

Stephanus *dood* is groter dan Stephanus in *leven*. Zijn onderwijzingen zijn nog steeds een inspiratie voor velen.

Terwijl Nero de andere Christenen naar de leeuwen zond, liet hij Paulus als Romeins burger door het zwaard ombrengen. Het is mogelijk, maar het is niet belangrijk. Paulus wandelt en spreekt in ieder christelijk tehuis.

(Boek der Moed).

En Joseph Smith, onze Profeet: Hij had kunnen toegeven en omkomen, maar nu hij standvastig is gebleven, leeft hij voor immer.

Zijn werk was niet tevergeefs. Zijn getuigenis gaat steeds voor-

waarts, tot in de oneindigheid. Zoals Alma de toorts van Abinadi overnam, de Apostelen van Jezus, zo stonden Brigham Young en de Twaalven gereed om het werk van de herstelling voort te zetten.

Mannen geven hun leven niet om valsheden te doen voortbestaan. Het martelaarschap beantwoordt iedere vraag aangaande de oprechtheid van de martelaar. Persoonlijkheden leven niet door de eeuwen heen. Zij verrijzen als een verschietende ster, schijnen een ogenblik met schitterende glans, en verdwijnen uit het gezicht. Maar een martelaar voor een levende zaak, schijnt voor altijd — als de zon. Grote karakters, studenten, zakenmensen, geleerden, volgden de jeugdige Profeet tot zijn dood. Zij werden niet bedrogen. Zij verloren hem door zijn martelaarschap, maar geïnspireerd door de goddelijkheid van zijn werk gingen zij zonder aarzelen voort. Duizenden gaven levens, die zij hadden kunnen behouden, in Missouri, Illinois, en tijdens de tocht over de vlakten, en thans legt een groot volk, dat wordt geëerd om zijn ontwikkeling, daadkracht en deugd, getuigenis af van het feit, dat het martelaarschap van Joseph Smith, evenals dat van de anderen, een onaantastbaar bewijs is van de goddelijkheid van het Evangelie van Jezus Christus, in zijn volheid door die nederige profeet hersteld.

Ik getuig, mijn broeders en zusters, dat dit het Evangelie van Jezus Christus is, dat Joseph Smith een Profeet van God is, en dat hij voor eeuwig zal leven. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Gebeurtenissen in de Zending.

Rotterdamse Districtsconferentie.

De conferentie van het Rotterdamse District werd op 20 en 21 September j.l. gehouden. We hadden het genoegen, Oud. Walter Stover, President van de Oostduitse Zending, en Oud. Archibald F. Bennett, Algemeen Secretaris van de Genealogische Vereniging der Kerk, als gasten op deze conferentie te mogen begroeten. Op de zendelingenvergadering en de ambtenar(ess)envergadering, die des Zaterdagds werden gehouden, spraken deze beide autoriteiten de aanwezigen toe.

Des Zondags werden in de vergaderzaal van 't Feyenoord-Stadion twee openbare diensten gehouden. Oud. Bennett was inmiddels naar Engeland vertrokken, maar Oud. Stover voerde in de ochtendvergadering het woord, en hield een pleidooi voor naastenliefde, dat niet licht vergeten zal worden. De andere sprekers waren Oud. L. Versluis, Oud. R. Schippers, Oud. R. Poolman en Oud. J. J. Roothoff. In deze inspirerende bijeenkomst waren 552 personen aanwezig.

De sprekers in de middagvergadering waren Oud. L. Mondfrans, Oud. Th. Sipkema, Oud. A. R. Hoggan en President C. Zappey. De boodschap, die deze middag het meest naar voren kwam, zou in de volgende woorden uitgedrukt kunnen worden: wij zijn niet verantwoordelijk voor de z.g. erfzonde, maar des te meer voor onze eigen overtredingen. Laat ons daarom iedere dag van ons leven het evangelie in practijk brengen. Zoals gewoonlijk konden wij op deze conferentie genieten van koor- en solozang.

Doopdiensten.

Op 27 September j.l. werden te Amsterdam gedoopt:

Johannes Ferdinandus Otto, Geertruida Margaretha Otto-Budding, Maria Geertruida Zoet, Nellie Zoet en Hendrik Philippus Overdiek door Oud. A. P. Sieverts; Bert Pouwel George van Komen, Boudewijn Cornelis Straatman, Antonie Karel Zoet, Jeanette Bakels-Cardozo, Wobina Geertruida ter Borgh en Alida Jacoba van Capelle door Oud. E. van Komen.

Op 28 September j.l. werden te Den Haag gedoopt:

Chiel Gouweloos, Jacobus Everardus Belt en Adriaan v. d. Hoeven door Oud. A. P. Claus; Cornelia Johanna Helena Bernard, Andries Bernard, Bernardus van Daalen Jr. en Johanna Wilhelmina v. d. Feer-Ewaldt door Oud. P. 't Hart.

Op dezelfde datum werden te Dordrecht gedoopt:

Betje Barbara Piere-v. d. Werken, Wilhelmina Reindina Kuiters-Stoel, Sophia Schroots-van 't Hof, Johanna Cornelia Piere en Dirkje Catharine Piere door Oud. M. E. Nielson; Johanna v. d. Meiden-v. d. Elst, Aalbert de Waal, Cornelis Prenger en Jan de Graaf door Oud. J. H. Steenblik; Willem Abraham van Hulten, Willem Vernes en Maria v. d. Meijlen door Oud. Chr. C. van Eijnsbergen.

Op 2 October j.l. werden te Rotterdam door Oud. J. Kapp gedoopt:

Adriaantje van Gent-v. d. Wel, Marinus Wilhelmus Baak en Hendrika Johanna v. d. Nieuwegiessen.

Het verheugt ons, wederom 33 personen in ons midden welkom te mogen heten, en het is onze oprechte wens, dat zij door getrouwheid vooruitgang mogen maken.

Ingezegend.

Op 7 September j.l. werden te Amsterdam ingezegend: Wilford Woodruff Bakker, zoon van Simon J. H. Bakker en Antonia J. Hogendijk; Edward Jurgens Overdiek, zoon van Marinus A. Overdiek en Antonia van den Boogert; Astrid Madeleine Heitman, dochter van Marinus Heitman en J. M. van Olst, en Jacob Greeff, zoon van Jacob Greeff en Antje IJlst.

Op 5 October j.l. werd te Amsterdam ingezegend: Aaltje Morrone Hut, dochter van Lauwerens Hut en Lisa Agnes Hanke.

Op dezelfde datum werden te Rotterdam ingezegend: Rudolf Brand, zoon van Dirk H. Brand en Gijsberthe Meijer, en Lola Hekking, dochter van Anthonie A. Hekking en Johanna M. Trijffel.

Geordend.

Op 31 Augustus j.l. werd te Groningen Heine Bos tot Priester geordend. Herman F. Brink, Hendrik Ludema en Jetze Pruim werden tot Leraar geordend, en Heine J. Dallinga tot Diaken.

Op dezelfde datum werd te Amsterdam Hendrik van Tent tot Leraar geordend.

Op 7 September j.l. werden te Amsterdam Hendrik Carel Huisman, Nicolaas Ebell en Bartholomeus Cornelis van der Does tot Diaken geordend.

Op 14 September j.l. werd Peter Smit te Haarlem tot Priester geordend.

Op dezelfde datum werd te Rotterdam Gerardus Jacobus van Hulten tot Leraar geordend.

Op 20 September j.l. werden te Rotterdam Anthonie Albertus Hekking en Jan Jacob Diepeveen tot Ouderling geordend.

In „De Ster” van 15 September j.l. werd vermeld, dat IJke Verschoor en Johannes Hille, beiden van de Amsterdamsche gemeente, tot Diaken waren geordend. Deze beide broeders werden echter tot Leraar geordend.

Gehuwd.

Op 1 October j.l. werd te Rotterdam door Oud. Albert R. Hoggan het huwelijk ingezegend van br. Frederik L. A. de Ronde van de Schiedamsche gemeente en zr. Anna Schouten van de Rotterdamse gemeente.

Overleden.

Op 11 September j.l. overleed te Groningen zr. Wilhelmina Elizabeth Brink-Boonstra op de leeftijd van 34 jaar. Zr. Boonstra was sinds 1921 lid der Kerk. Het overlijden van deze jonge zuster is een groot verlies voor haar man en kinderen, en haar heengaan wordt diep betreurd. Onze innige deelneming gaat uit naar deze familie.

Op 13 September j.l. overleed te Dordrecht zr. Kaatje Mol-Willemstijn in de ouderdom van 54 jaar. Zij was sinds 1910 lid der Kerk.

Verplaatsing van zendelingen.

Op 20 September j.l. werden de volgende verplaatsingen bekend gemaakt: Oud. Evan W. Lee van Utrecht naar Rotterdam; Oud. Ronald E. Poolman van Rotterdam naar Utrecht; Oud. Lothar Nestman van Groningen naar Utrecht; Oud. Orline Maas van Amsterdam naar Zutphen; Oud. Richard W. Stokes van Zutphen naar Arnhem; Oud.

Bartel van Oostendorp van Arnhem naar Groningen; Oud. Albert R. Hoggan en zr. V. Hoggan van Rotterdam naar Amsterdam (als districts-president); Oud. William Woltjer van Groningen naar Rotterdam (als districts-president); Oud. Herman Uffens van Utrecht naar Groningen (als districts-president); Oud. Hendrik Landward van Amsterdam naar Utrecht (als districts-president); Oud. en zr. Nicholas Vanderlinden van Arnhem naar Hilversum (als gemeentepresident); Oud. en zr. Richard Mondfrans van Hilversum naar Arnhem (als gemeentepresident); Oud. Donald L. Timmerman van Dordrecht naar Leiden (als gemeentepresident); Oud. Meade E. Nielson van Dordrecht naar Leiden; Oud. en zr. J. Bruin van Leiden naar Schiedam; Oud. en zr. Gerardus J. Scheuller van Schiedam naar Dordrecht.

Op zending geroepen.

Met ingang van 6 Oct. j.l. werd zr. Tine C. Hartman-Spaans van de Haagse gemeente op zending geroepen. Zr. Hartman, die als presidente van de J. V. O.O.V. in de Nederlandse Zending reeds een groot deel van haar tijd aan kerkelijke activiteit wijdde, zal zich thans geheel aan het werk des Heren gaan geven. Zij heeft haar arbeid inmiddels in Utrecht aangevangen. Voorlopig zal zr. Hartman het bovengenoemde ambt blijven waarnemen.

Op 25 September j.l. bood de Haagse gemeente aan zr. Hartman een afscheidsavond aan, waar zij als „een moeder der gemeente” geëerd werd.

Er zijn thans vier zendelingen van de Haagse gemeente in het veld, onder wie twee leden van de familie Hartman.

Radio-uitzendingen van het tabernakelkoor.

Volgens br. Fred G. Taylor Jr., momenteel verblijvend in Stuttgart, Duitsland, wordt het radioprogramma van het tabernakelkoor nu zowel op de ultra korte als op de gebruikelijke korte golflengten uitgezonden. Het programma kan om de andere Zondagmorgen om 9.30 uur v.m. gehoord worden over de zender Stuttgart. De eerstvolgende uitzending vindt plaats op 2 November a.s.

Radio Stuttgart's korte golfuitzendingen kunnen gehoord worden op 574 kc (523 m) en eveneens op 6180 kc in de 48.5 meterband. Broeder Taylor zou graag van leden in de verschillende

Europese Zendingen willen vernemen, of het hun gelukt is, de uitzending op te vangen. Zijn adres kan op het Hoofdkantoor der Nederlandse Zending verkregen worden.

Eervol ontslag.

Op 25 September j.l. werd zr. P. M. v. d. Meide-van Zelm wegens vertrek naar Amerika eervol ontslagen als 2e raadgeefster in het J.V.O.O.V. Hoofdbestuur.

40-jarig huwelijksfeest.

Op 6 November a.s. zullen Oud. en zr. G. J. Scheuller, die als zendingen in Nederland arbeidzaam zijn, hun veertigjarige echtvereniging herdenken.

Op dezelfde datum zullen ook br. en zr. J. G. van Maare-Meesters, van Limburg Stirumstraat 50 III, Amsterdam-W., dit feit herdenken.

Onze hartelijke gelukwensen voor beide echtparen!

Vertrokken.

Op 25 September j.l. vertrokken Oud. Pieter van der Meide, zr. Petronella M. van der Meide-van Zelm, Pieter C. van der Meide, Johnny van der Meide, Robert van der Meide, Irma S. van der Meide en Joyce F. van der Meide naar Zion. Zij denken zich voorlopig in Salt Lake City te vestigen. Op 8 September bood de Haagse gemeente de fam. van der Meide een afscheidsavond aan.

Br. en zr. van der Meide hebben zich altijd zeer gewillig getoond, hun krachten in dienst van het Evangelie te geven, en zij laten vele vrienden achter, die hun vertrek betreuren. Oud. van der Meide was tot zijn vertrek organist van de Haagse gemeente, en zr. van der Meide was lid van het J.V.O.O.V. Hoofd-

bestuur. Wij wensen deze familie successen en voorspoed in het nieuwe vaderland.

Op 3 October j.l. vertrok br. Joost Roelofs van de Delftse gemeente naar West-Indië. Br. Roelofs zal daar gedurende enige jaren militaire dienst verrichten, en hoopt daarna naar Zion te kunnen optrekken.

Speciale gebeurtenissen.

Op 7 Sept. j.l. werd in de Groningse gemeente het Zondagavondprogramma door het Jeugdwerk verzorgd, hetgeen aan deze organisatie zeer zeker toevertrouwd kan worden, gezien de resultaten in diverse gemeenten.

Op 13 September j.l. maakte het Leeuwardense Jeugdwerk een uitstapje naar Akkerwoude, waar door de Kerk een klein gedenkteken is opgericht op de plaats, waar de eerste bekeerlingen in Nederland gedoopt werden.

Op 10 en 17 September j.l. werden te Amsterdam weer enige speciale bijeenkomsten gehouden, waaraan door middel van aanplakbiljetten bekendheid was gegeven.

Op Zaterdag 13 September j.l. werd te Groningen een ambtenar(ess)envergadering gehouden, die gecombineerd werd met een filmavond, verzorgd door Oud. P. H. Dirkmaat. Een initiatief, dat zeer in de smaak viel.

Op 25 September j.l. bood de Amsterdamsche Z.H.V. aan de leden der gemeente een gezellige avond aan.

Te Apeldoorn werd op 25 September j.l. een openbare vergadering gehouden in een speciaal daarvoor gehuurde zaal. De propaganda voor deze bijeenkomst had een groot aantal belangstellenden getrokken, die ongetwijfeld niet teleur zijn gesteld in hun verwachtingen, want de beide sprekers, Oud. C. de Jong en Oud. Th. Sipkema, maakten de Evangelieboodschap op boeiende wijze duidelijk.

Te Haarlem werd op 28 September een nieuwe vergaderzaal in gebruik genomen. Het adres luidt: Gedepte Oude Gracht 47. De Zondagsschool vangt om 10.30 uur v.m. aan, de Avondmaalsdienst om 6 uur n.m.

Ook het adres van de Zutfense vergaderzaal is gewijzigd. Dit luidt thans: Oude Gasthuis, Zutphen. De Zondagsschool begint om 10.30 uur, de Avondmaalsdienst om 4.30 uur.

Uit verschillende gemeenten kwamen rapporten binnen van zeer geslaagde gemeenteconferenties. In de gemeente Leeuwarden waren in de avondvergadering 113 personen aanwezig, een resultaat, dat reden tot grote voldoening geeft.

In de eerste helft van October werd in vele gemeenten de O.O.V. geopend. Spoedig hopen wij nadere berichten te kunnen plaatsen over de activiteit van onze jonge mensen.

BOEKEN-NIEUWS

Zo juist ontvangen:

Een zending kaartjes, aan de voorzijde bedrukt met een foto van het Tempelplein te Salt Lake City, aan de achterzijde met de Artikelen des Geloofs in de Nederlandse taal.

Prijs f 1.— per honderd.

Hebt U er al aan gedacht:

Het Leiderschap van Joseph Smith

te bestellen?

Bestellingen per postwissel of giro-formulier aan het Hoofdkantoor der Nederlandse Zending, Laan van Poot 292, Den Haag.